

2024.02.14.

Polcová Streda

**Stretnutie s Kristom
najkrajšia rozprávka na svete**

*K*aždý človek si prešiel vo svojom živote obdobím, keď chodil po ulici a zdravil všetkých ľudí naokolo: „Dobrý deň, dobrý deň.“ Okolo troch, štyroch rokov je presne ten vek, keď rodičovská snaha o to, aby bolo ich dieťa slušné a vedelo sa pekne pozdraviť, vyústi do nekonečného zdravenia okoloidúcich. Až je to niekedy otravné. Pamätáme si to obdobie? Keď sme sa uprene pozerali na toho okoloidúceho, či aj on odzdraví, či sa usmeje, jednoducho, či vráti to, čo sa dobrým dňom zaprialo?

Tu niekde sa rodí to obrovské očakávanie, že cudzí človek odpovie a to malé dieťa zoberie na vedomie. Po niekoľkých týždňoch sa obdobie zdravenia stratí, ale to očakávanie, že si ma druhý všimne ostáva. A zväčšuje sa. Čím sme starší, tým viac a viac potrebujeme to uznanie, že nie sme ako tie povestné koly v plote a stojíme niekde sami nikým nepovšimnutý, ale v tomto svete máme svoje miesto. O to je horšia staroba, keď sa zdá staršiemu človeku, že toho uznania a všímavosti je čoraz menej a menej. A to vie poriadne zabolieť a prichádza smútok.

Možno zažívame to postupné sklamanie a uvedomujeme si, že nie každý

ktorého pozdravíme nám odpovie, že na naše ponuky dobra sa odpovedá zradou a zákernosťou. Svet milých ľudí sa nám často mení na svet samotárov, ktorí žijú bez nás a my sme pre ich len vzduch. Tá rozprávka o dobrých ľuďoch sa nám rozplyva a s ňou akoby sa rozplynulo detstvo a zostal len svet vzájomnej nevšímavosti.

No bolo by veľkou chybou prestať dúfať, že ľudia nám na náš Dobrý deň neodpovedia, ako by bolo chybou nedúfať, že Boh na nás myslí.

Vzťah s Kristom je svetom dobra, v ktorom veríme, že ono zvíťazí, že zlo ešte všetko neprevalcovalo a že na svete nie sme sami. Ak niečo tento svet potrebuje, tak to, aby bol ešte niekto kto si myslí, že veriť v dobro má zmysel a že hrdinovia nemusia byť iba v knižkách od Dobšinského...ved' hrdinom je každý, kto to s týmto svetom ešte nevzdal...

2024.02.15.

Štvrtok

Čo je to Peklo súčasného sveta

Q tom či existuje peklo a či sa

v ňom niekto nachádza sa dnes občas vedú celkom zaujímavé diskusie. Vraj neexistuje a ak existuje, tak je prázdne...

Spravili by sme však veľkú chybu, keby sme si pomysleli, že hádam neexistuje, alebo ako by bolo krásne,

keby sa doň nik nedostal.

Peklo totiž zažívame často už tu na zemi a má aj svoje podoby. Samota, nevšímavosť, smútok či odmietnutie sú štyrmi stenami jednoduchej cely v blázinci, v ktorej je človek dlhé roky zatvorený. Vždy keď cítime, že sme nepochopený, alebo len napríklad neľúbený, akoby sa tieto štyri steny okolo nás postavili a uzatvorili nás bez možnosti ľahkého východu. Ak peklo neexistuje po smrti, prečo sa v ňom nachádzame už počas života? A ak je peklo po smrti prázdne, prečo si tie naše peklá tak často zaplňame a aj sami sebou?

Je tu niečo, čo človeka usvedčí, že sa nachádza vo svojom vlastnom pekle: na otázku čo by si predstavil pod pojmom Peklo, by povedal, že je to priestor, v ktorom neplatia jeho vlastné pravidlá. Pretože by chcel s niečím pohnúť a už to vlastne nedokáže.

A ako je to s peklom po smrti? Ak si niekto otvorí Bibliu, zistí, že toto peklo je priestor, kam sa dostane ten, ktorý si myslel, že musia platiť len jeho vlastné pravidlá. A nemusí hľadiť na nikoho okrem seba.

Do oboch pekiel sa dostane ten kto nemyslí na druhých. Kto chce brať a keď mu nedávajú, vytvára si vlastné peklo. Kto sa zatvorí pred druhými už tu na zemi, zažíva peklo už tu na zemi. Kto čaká, že je samojediný, nech sa nečuduje, že ostane sám aj na dru-

2024.02.14.

Polcová Streda

**Stretnutie s Kristom
najkrajšia rozprávka na svete**

*K*aždý človek si prešiel vo svojom živote obdobím, keď chodil po ulici a zdravil všetkých ľudí naokolo: „Dobrý deň, dobrý deň.“ Okolo troch, štyroch rokov je presne ten vek, keď rodičovská snaha o to, aby bolo ich dieťa slušné a vedelo sa pekne pozdraviť, vyústi do nekonečného zdravenia okoloidúcich. Až je to niekedy otravné. Pamätáme si to obdobie? Keď sme sa uprene pozerali na toho okoloidúceho, či aj on odzdraví, či sa usmeje, jednoducho, či vráti to, čo sa dobrým dňom zaprialo?

Tu niekde sa rodí to obrovské očakávanie, že cudzí človek odpovie a to malé dieťa zoberie na vedomie. Po niekoľkých týždňoch sa obdobie zdravenia stratí, ale to očakávanie, že si ma druhý všimne ostáva. A zväčšuje sa. Čím sme starší, tým viac a viac potrebujeme to uznanie, že nie sme ako tie povestné koly v plote a stojíme niekde sami nikým nepovšimnutý, ale v tomto svete máme svoje miesto. O to je horšia staroba, keď sa zdá staršiemu človeku, že toho uznania a všímavosti je čoraz menej a menej. A to vie poriadne zabolieť a prichádza smútok.

Možno zažívame to postupné sklamanie

a uvedomujeme si, že nie každý ktorého pozdravíme nám odpovie, že na naše ponuky dobra sa odpovedá zradou a zákernosťou. Svet milých ľudí sa nám často mení na svet samotárov, ktorí žijú bez nás a my sme pre ich len vzduch. Tá rozprávka o dobrých ľuďoch sa nám rozplyva a s ňou akoby sa rozplynulo detstvo a zostal len svet vzájomnej nevšímavosti.

No bolo by veľkou chybou prestať dúfať, že ľudia nám na náš Dobrý deň neodpovedia, ako by bolo chybou nedúfať, že Boh na nás myslí.

Vzťah s Kristom je svetom dobra, v ktorom veríme, že ono zvíťazí, že zlo ešte všetko neprevalcovalo a že na svete nie sme sami. Ak niečo tento svet potrebuje, tak to, aby bol ešte niekto kto si myslí, že veriť v dobro má zmysel a že hrdinovia nemusia byť iba v knižkách od Dobšinského...ved' hrdinom je každý, kto to s týmto svetom ešte nevzdal...

2024.02.15.

Štvrtok

Čo je to Peklo súčasného sveta

Q tom či existuje peklo a či sa

v ňom niekto nachádza sa dnes občas vedú celkom zaujímavé diskusie. Vraj neexistuje a ak existuje, tak je prázdne...

Spravili by sme však veľkú chybu, keby sme si pomysleli, že hádam

neexistuje, alebo ako by bolo krásne, keby sa doň nik nedostal.

Peklo totiž zažívame často už tu na zemi a má aj svoje podoby. Samota, nevšímavosť, smútok či odmietnutie sú štyrmi stenami jednoduchej cely v blázinci, v ktorej je človek dlhé roky zatvorený. Vždy keď cítime, že sme nepochopený, alebo len napríklad neľúbený, akoby sa tieto štyri steny okolo nás postavili a uzatvorili nás bez možnosti ľahkého východu. Ak peklo neexistuje po smrti, prečo sa v ňom nachádzame už počas života? A ak je peklo po smrti prázdne, prečo si tie naše peklá tak často zaplňame a aj sami sebou?

Je tu niečo, čo človeka usvedčí, že sa nachádza vo svojom vlastnom pekle: na otázku čo by si predstavil pod pojmom Peklo, by povedal, že je to priestor, v ktorom neplatia jeho vlastné pravidlá. Pretože by chcel s niečím pohnúť a už to vlastne nedokáže.

A ako je to s peklom po smrti? Ak si niekto otvorí Bibliu, zistí, že toto peklo je priestor, kam sa dostane ten, ktorý si myslel, že musia platiť len jeho vlastné pravidlá. A nemusí hľadiť na nikoho okrem seba.

Do oboch pekiel sa dostane ten kto nemyslí na druhých. Kto chce brať a keď mu nedávajú, vytvára si vlastné peklo. Kto sa zatvorí pred druhými už tu na zemi, zažíva peklo už tu na zemi. Kto čaká, že je samojediný, nech sa nečuduje, že ostane sám aj na dru-

hom svete.

Ak je cesta z oboch pekiel dávať seba a myslieť na druhých, tak sa na ňu počas tohto pôstu vydajme. Pretože je to zároveň cesta, ktorá nám hovorí o kráse neba súčasného sveta a aj o kráse neba v Božom nebi.

2024.02.16.

Piatok

Kresťan sa prispôbuje Kristovi

*H*olandský maliar Peter Brueghel namaloval obraz nazvaný Luilekkerland, čo sa dá preložiť ako Krajina lenivosti a nenažratosti. Strecha domu na obraze je zo sladkých koláčov, plot je z párkov a aj kaktus je namiesto trŕňov z bochníkov chleba. Ešte aj to prasiatko, ktoré beží naokolo, má v sebe zapichnutý nôž a teší sa, kedy sa bude môcť obetovať, aby niekto do neho zahryzol. Traja vypasení ľudia len čakajú kým im do úst nebudú padat' opečené holuby.

dat' za niečo zlé, je to krajina, ktorá znázomňuje pekle.

Sám maliar Brueghel toto dielo namaloval ako reakciu na historickú situáciu. V čase, kedy dielo vzniklo, teda v roku 1567, vypukla Holandská revolúcia, v ktorej Holanďania bojovali proti Španielom. Do čela vlády sa postavili domáci šľachtici proti dosadeným španielskym správcam. Aké veľké však bolo sklamanie Holanďanov, keď videli, že ich vlastní šľachtici sú len hordou nezodpovedných chudákov, ktorí nedokážu riadiť vlastný štát.

Brueghel týmto obrazom nastavuje zrkadlo aj samotným Holanďanom: vysnieva sa im, že na zmeny v ich

krajine reagovali úplne egoisticky. Bolo im jedno, kto im bude vládnuť, či už to budú Španieli (katolíci), alebo ich domáci holandskí šľachtici (evanjelici). Len aby mali plné bruchá. Pre Brueghela sa bohužiaľ Holandsko stalo peklom. Nebol dôležitý názor, národ, náboženstvo, ale uspokojenie svojich vlastných potrieb.

Keby tento slávny maliar žil v roku 2024, aký obraz by nakreslil o nás Slovákoch? Aj u nás by vystihol to, že sa Slovensko zmenilo na peklo? Kde sú dôležité bruchá a nie hodnoty, peniaze namiesto morálky?

Alebo by nakreslil ľudí (kresťanov), ktorí sa vedia riadiť podľa Kristovho evanjelia?

Veľmi silné podozrenie akosi napovedá, že tá prvá možnosť je omnoho pravdepodobnejšia...

Ibaže by 40-denný pôst na tom niečo zmenil...

2024.02.17.

Šobota

Boh nehrá kocky (Einstein)

*K*to je kresťanom a žije svoju vieru, má jednu zaujímavú skúsenosť: jedna vyhratá bitka ešte nemusí znamenať vyhratú celú vojnu. Bitiek a zápasov proti hriechu a proti svojim slabostiam je veľmi veľa. Ale to ešte neznamená, že sme sa hriechu a slabostí definitívne zbavili. A kto si to myslí, že už netreba bojovať, môže zažiť katastrofu.

Úplne výstižne takúto situáciu popísal známy psychológ Eric Berne vo svojej knihe Ako sa ľudia hrajú. Opísal skutočný príbeh, ktorý sa stal v jednom malom mestečku v USA, v ktorom bolo asi 100 alkoholikov. Niektorí

z nich sa stretávali v miestnom spolku Anonymných alkoholikov. Nakoniec sa týmto už abstínujúcim členom spolku podarilo presvedčiť aj ostatných alkoholikov, aby úplne zanechali pitie alkoholu. Mal to byť famózný úspech!

No beda, po krátkom čase sa všetci z nich opäť vrátili ku alkoholu. Prečo? Pretože to dovtedy bola pre nich hra: ako sa doma hádať s manželkou, aj to je len hra. Ako kňazovi sľubovať, že už prestanú piť. Ako podľahnúť kamarátovi, ktorý ich núti dať si ešte jeden pohárik... Nakoniec bola hra aj obrátenie všetkých alkoholikov k abstinencii. A keď už žiaden alkoholik v meste nebol... vrátili sa ku svojim osvedčeným hrám s manželkami, kňazom a kamarátmi...

Problém bol samozrejme, že bojovali s vecou, ktorá bola viditeľná – alkohol – ale nebola pravou príčinou alkoholizmu. Boj so svojou slabosťami už dávno zamenili za zábavu.

Toto je veľmi častý jav. Keď sa už človekovi nechce kráčať do kopca, spustí sa rýchlo po kĺzačke dole. Ako by ten samotný pád už nech je len zábavkou. No a čo keď padám, hlavne nech sa pri tom ešte zasmejem.

Už Einstein tvrdil, že Boh sa s nami nehrá. A ani si neužíva ako niečo zábavné, keď je čas snažiť sa. Boj treba dobojovať do konca. Až na kríž. Bolo by vcelku nepochopiteľné, keby sme v evanjeliu čítali, že v Getsemanskej záhrade to Ježiš vzdal, lebo za tých 33 rokov sa už snažil dosť. A tak heslo, vydržím to ešte do konca pôstu, nemusí znamenať rok 2024...

hom svete.

Ak je cesta z oboch pekiel dávať seba a myslieť na druhých, tak sa na ňu počas tohto pôstu vydajme. Pretože je to zároveň cesta, ktorá nám hovorí o kráse neba súčasného sveta a aj o kráse neba v Božom nebi.

2024.02.16.

Piatok

Kresťan sa prispôbuje Kristovi

*H*olandský maliar Peter Brueghel namaloval obraz nazvaný Luilekkerland, čo sa dá preložiť ako Krajina lenivosti a nenažratosti. Strecha domu na obraze je zo sladkých koláčov, plot je z párkov a aj kaktus je namiesto trŕňov z bochníkov chleba. Ešte aj to prasiatko, ktoré beží naokolo, má v sebe zapichnutý nôž a teší sa, kedy sa bude môcť obetovať, aby niekto do neho zahryzol. Traja vypasení ľudia len čakajú kým im do úst nebudú padat' opečené holuby.

dat' za niečo zlé, je to krajina, ktorá znázomňuje pekle.

Sám maliar Brueghel toto dielo namaloval ako reakciu na historickú situáciu. V čase, kedy dielo vzniklo, teda v roku 1567, vypukla Holandská revolúcia, v ktorej Holanďania bojovali proti Španielom. Do čela vlády sa postavili domáci šľachtici proti dosadeným španielskym správcam. Aké veľké však bolo sklamanie Holanďanov, keď videli, že ich vlastní šľachtici sú len hordou nezodpovedných chudákov, ktorí nedokážu riadiť vlastný štát.

Brueghel týmto obrazom nastavuje zrkadlo aj samotným Holanďanom: vysnieva sa im, že na zmeny v ich

krajine reagovali úplne egoisticky. Bolo im jedno, kto im bude vládnuť, či už to budú Španieli (katolíci), alebo ich domáci holandskí šľachtici (evanjelici). Len aby mali plné bruchá. Pre Brueghela sa bohužiaľ Holandsko stalo peklom. Nebol dôležitý názor, národ, náboženstvo, ale uspokojenie svojich vlastných potrieb.

Keby tento slávny maliar žil v roku 2024, aký obraz by nakreslil o nás Slovákoch? Aj u nás by vystihol to, že sa Slovensko zmenilo na peklo? Kde sú dôležité bruchá a nie hodnoty, peniaze namiesto morálky?

Alebo by nakreslil ľudí (kresťanov), ktorí sa vedia riadiť podľa Kristovho evanjelia?

Veľmi silné podozrenie akosi napovedá, že tá prvá možnosť je omnoho pravdepodobnejšia...

Ibaže by 40-denný pôst na tom niečo zmenil...

2024.02.17.

Šobota

Boh nehrá kocky (Einstein)

*K*to je kresťanom a žije svoju vieru, má jednu zaujímavú skúsenosť: jedna vyhratá bitka ešte nemusí znamenať vyhratú celú vojnu. Bitiek a zápasov proti hriechu a proti svojim slabostiam je veľmi veľa. Ale to ešte neznamená, že sme sa hriechu a slabostí definitívne zbavili. A kto si to myslí, že už netreba bojovať, môže zažiť katastrofu.

Úplne výstižne takúto situáciu popísal známy psychológ Eric Berne vo svojej knihe Ako sa ľudia hrajú. Opísal skutočný príbeh, ktorý sa stal v jednom malom mestečku v USA, v ktorom bolo asi 100 alkoholikov. Niektorí

z nich sa stretávali v miestnom spolku Anonymných alkoholikov. Nakoniec sa týmto už abstínujúcim členom spolku podarilo presvedčiť aj ostatných alkoholikov, aby úplne zanechali pitie alkoholu. Mal to byť famózný úspech!

No beda, po krátkom čase sa všetci z nich opäť vrátili ku alkoholu. Prečo? Pretože to dovtedy bola pre nich hra: ako sa doma hádať s manželkou, aj to je len hra. Ako kňazovi sľubovať, že už prestanú piť. Ako podľahnúť kamarátovi, ktorý ich núti dať si ešte jeden pohárik... Nakoniec bola hra aj obrátenie všetkých alkoholikov k abstinencii. A keď už žiaden alkoholik v meste nebol... vrátili sa ku svojim osvedčeným hrám s manželkami, kňazom a kamarátmi...

Problém bol samozrejme, že bojovali s vecou, ktorá bola viditeľná – alkohol – ale nebola pravou príčinou alkoholizmu. Boj so svojou slabosťami už dávno zamenili za zábavu.

Toto je veľmi častý jav. Keď sa už človekovi nechce kráčať do kopca, spustí sa rýchlo po kĺzačke dole. Ako by ten samotný pád už nech je len zábavkou. No a čo keď padám, hlavne nech sa pri tom ešte zasmejem.

Už Einstein tvrdil, že Boh sa s nami nehrá. A ani si neužíva ako niečo zábavné, keď je čas snažiť sa. Boj treba dobojovať do konca. Až na kríž. Bolo by vcelku nepochopiteľné, keby sme v evanjeliu čítali, že v Getsemanskej záhrade to Ježiš vzdal, lebo za tých 33 rokov sa už snažil dosť. A tak heslo, vydržím to ešte do konca pôstu, nemusí znamenať rok 2024...